

Sygn. akt II KK 409/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 lutego 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Puskarski (przewodniczący)
SSN Barbara Skoczowska (sprawozdawca)
SSN Eugeniusz Wildowicz

Protokolant Małgorzata Czaratorska

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Roberta Tarsalewskiego,
w sprawie **M. A., A. O. i R. P.**
uniewinnionych od popełnienia czynów z art. 231 § 1 k.k. i in.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie
w dniu 19 lutego 2021 r.,
kasacji wniesionej przez prokuratora na niekorzyść
od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 21 maja 2019 r., sygn. akt X Ka (...),
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w W. z dnia 25 października 2018
r., sygn. akt II K (...),

**uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi
Okręgowemu w W. do ponownego rozpoznania w postępowaniu
odwoławczym.**

UZASADNIENIE

W dniu 29 lipca 2013 r. prokurator Prokuratury Okręgowej w W. skierował akt oskarżenia, którym oskarżył:

1. M. A. o popełnienie przestępstwa z art. 231 § 1 i 2 k.k. w zb. z art. 271 § 3 k.k. w zb. z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;
2. A. O. o popełnienie czterech przestępstw z art. 231 § 1 k.k. w zb. z art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;
3. R. P. o popełnienie trzech przestępstw z art. 231 § 1 k.k. w zb. z art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;
4. K. P. o popełnienie dwóch przestępstw z art. 270 § 1 k.k.
5. P. S. o popełnienie przestępstwa z art. 270 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w W., wyrokiem z dnia 18 grudnia 2014 r., sygn. akt II K (...), po dokonaniu zmiany opisu czynów, uznał wszystkich pięciu oskarżonych za winnych zarzucanych im przestępstw i wymierzył im kary jednostkowe oraz kary łączne pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania.

Sąd Okręgowy w W., po rozpoznaniu apelacji obrońców oskarżonych M. A., A. O. i R. P. oraz prokuratora, wyrokiem z dnia 8 lipca 2015 r., sygn. akt X Ka (...), uchylił wyrok wobec tych trzech oskarżonych i sprawę przekazał do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji. Oskarżeni K. P. oraz P. S. nie wnosili apelacji.

Po ponownym rozpoznaniu sprawy, Sąd Rejonowy w W., wyrokiem z dnia 2 lutego 2017 r., sygn. akt II K (...), uniewinnił oskarżonych M. A., A. O. i R. P. od popełnienia wszystkich zarzucanych im czynów.

Wyrok ten został zaskarżony apelacją prokuratora i Sąd Okręgowy w W., po jej rozpoznaniu, wyrokiem z dnia 9 sierpnia 2017 r., sygn. akt X Ka (...), ponownie uchylił zaskarżony wyrok co do tych trzech oskarżonych i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu.

Sąd Rejonowy w W., po trzecim z kolei rozpoznaniu sprawy, wyrokiem z dnia 25 października 2018 r., sygn. akt II K (...), uniewinnił oskarżonych M. A., A. O. i R. P. od popełnienia wszystkich zarzucanych im czynów.

Apelację od tego wyroku wniósł prokurator Prokuratury Okręgowej W., który zaskarżył go w całości na niekorzyść oskarżonych M. A., A. O. i R. P., zarzucając:

1. „obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku tj. art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny wyjaśnień oskarżonego M. A., na podstawie których Sąd orzekający ustalił stan faktyczny w niniejszej sprawie, w których oskarżony wskazał m.in., iż umowa nr (...) dotyczyła jedynie dostawy, a nie montażu i instalacji, w sytuacji gdy, wbrew twierdzeniom oskarżonego przyjętym przez Sąd, w § 1 ust 1 tej umowy wyraźnie wskazano, iż jej przedmiotem jest dostawa, montaż i instalacja sprzętu komputerowego, biurowego oraz oprogramowania do realizacji zadań spisowych i z tego względu ww. wyjaśnienia nie powinny zostać uznane za wiarygodne, bowiem nie korelują z pozostałym materiałem dowodowym,
2. Obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku tj. art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny wyjaśnień oskarżonego M. A. poprzez uznanie z jednej strony za wiarygodne wyjaśnień oskarżonego, który sam wskazywał m.in., że bez konsultacji z kierownictwem Głównego Urzędu Statystycznego polecił przyjąć częściowo dostawę wynikającą z umowy nr (...) i jednocześnie zgodził się na złożenie w Głównym Urzędzie Statystycznym zabezpieczenia w postaci innego sprzętu, pomimo, iż z postanowień ww. umowy nie wynikało uprawnienie kontrahenta do złożenia takiego zabezpieczenia, a strony nie zawarły żadnego aneksu umożliwiającego takie zabezpieczenie, nie będąc przy tym uprawnionym do zawierania jakichkolwiek porozumień z dostawcą i mając świadomość nieterminowości realizacji dostawy i pozostawania dostawcy w zwłoce, z drugiej strony przy jednoczesnym bezkrytycznym przyjęciu (nie podejmując rozważań i nie przeprowadzając analizy tej istotnej okoliczności), iż realizacja dostawy po terminie wynikała z przyczyn niezależnych od dostawcy, nie biorąc pod uwagę okoliczności, iż dostawca winien przed przyjęciem zamówienia dokonać rozpoznania rynku pod kątem dostępności towarów, których terminowe dostarczenie zadeklarował podpisując przedmiotową umowę, co skutkowało poczynieniem przez Sąd błędnych ustaleń faktycznych skutkujących uznaniem, że M. A. nie był zobowiązany do podjęcia działań zmierzających do naliczenia kar umownych, a jego działanie oraz zaniechanie nie zawierało wszystkich znamion czynu zabronionego w tym znamienia działania na szkodę,

3. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku tj. art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny wyjaśnień oskarżonego M. A., uznając je za wiarygodne i przyjmując je za podstawę ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie, w tym w zakresie, w którym oskarżony wskazał, że nikt z Urzędów Statystycznych nie interesował się dostawą sprzętów przez co zdecydował się wystąpić do Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego o dodatkowy nadzór pracowników nad realizacją umowy nr (...) na potwierdzenie czego wskazywał, że „do momentów przyjazdów tak potrzebny sprzęt komputerowy nie był w ogóle otwierany”, gdy tymczasem z uznanych przez Sąd za wiarygodne zeznań świadków m.in. A. B., I. M. i W. U. wyraźnie wynika, iż pracownicy Urzędów Statystycznych otrzymali z GUS polecenie, by dostarczonego sprzętu nie „rozpaletować”, bowiem „będzie on odpakowany w obecności przedstawicieli dostawcy, czyli firmy K.”, a ponadto wspomniany dodatkowy nadzór ustanowiony został na podstawie umów z pracownikami w dniu 14.04.2010 r, a więc znacznie przed terminami dostaw i wskazywaną przez oskarżonego okolicznością bierności pracowników Urzędów Statystycznych, co skutkować winno ustaleniem przez Sąd. że wyjaśnienia M. A. nie korelują z pozostałym materiałem dowodowym i z tego względu nie powinny zostać uznane za wiarygodne,
4. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku tj. art. 7 k.p.k. przez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego polegającej na uznaniu depozycji T. B., R. K., A. W. i Z. B. w całości za wiarygodne i ustaleniu stanu faktycznego w niniejszej sprawie na ich podstawie, podczas gdy są one w znacznej mierze sprzeczne z pozostałym materiałem dowodowym,
5. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku tj. art. 4 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. polegającą na pominięciu przy dokonywaniu ustaleń faktycznych istotnych okoliczności 'wynikających z uznanych za wiarygodne zeznań świadków m.in. M. S., B. Z., W. P., E. K., A. S., C. R., M. C., L. K., R. S., R. M., E. K., A. D., A. M., M. P., M. Ł., A. B. i D. G. oraz uznanych w zasadniczej

części za wiarygodne depozycji K. P. poprzez przyjęcie, iż w protokołach odbioru sprzętu komputerowego w Urzędach Statystycznych m.in. w Z., O., Ł., K., B., R., K., B., L., W., S., W., O. i K. nie doszło do poświadczenia nieprawdy, podczas gdy z treści wskazanych dowodów wynika, iż odbiór sprzętu komputerowego w ramach umowy nr (...) nie nastąpił w datach wskazanych w tych dokumentach, a ponadto przy sporządzaniu protokołu nie był obecny pracownik B., który podpisał się na protokołach odbioru, oraz poprzez uznanie, iż ww. umowa została zrealizowana w sposób prawidłowy, gdyż sprzęt komputerowy został dostarczony do ww. Urzędów Statystycznych i Głównego Urzędu Statystycznego zgodnie z jej zapisami, podczas gdy z treści wskazanych dowodów wyraźnie wynika, iż część dostarczonych monitorów nie miało wymaganego umową certyfikatu bezpieczeństwa, część sprzętu została dostarczona po terminie wskazanym w umowie tj. 11.05.2010 r., występowały braki ilościowe sprzętu lub też zainstalowana ilość pamięci RAM była mniejsza niż określona w specyfikacji technicznej, komputery nie miały zamontowanych portów USB, które montowane były następnie przez pracowników GUS, na rzecz B. sp. z o.o. na podstawie odrębnych umów zawartych dla pozoru z innym podmiotem, przy okazji sporządzania protokołów odbioru dostarczonego sprzętu, a przede wszystkim sprzęt nie został zamontowany przez B. wbrew zapisom umowy, co skutkowało dokonaniem przez Sąd ustaleń faktycznych jedynie w oparciu o część materiału dowodowego,

6. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku tj. art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny depozycji K. P. i odmówienie im wiarygodności w tej części, w której prezentował on swoje przypuszczenia dotyczące sporządzania protokołów odbioru sprzętu komputerowego w poszczególnych urzędach statystycznych i roli jaką w tym odegrał M. A., w szczególności wskazując, iż K. P. wobec prawomocnego skazania mógł czuć urazę do oskarżonego, oraz że świadek K. P. nie był w stanie podać bliższych szczegółów dotyczących zarzutów wobec oskarżonego M. A., podczas gdy depozycje K. P. winny być w tej części

uznane za wiarygodne, gdyż wspomniane stanowisko przedstawił już w trakcie wyjaśnień złożonych w toku postępowania przygotowawczego, a przesłuchiwany w toku postępowania sądowego w charakterze świadka w tej części jedynie potwierdził uprzednio złożone wyjaśnienia,

7. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku tj. art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. polegającą na wewnętrznej sprzeczności w treści uzasadnienia w zakresie ustalenia stanu faktycznego, poprzez wskazanie, że ważne jest w tej sprawie, że dostawa sprzętu nastąpiła przed 11 maja 2010 r., a w innych fragmentach uzasadnienia wskazanie, że do części urzędów statystycznych dostawa nastąpiła w dniu 11 maja 2010 r., co w konsekwencji skutkowało poczynieniem błędnych i wątpliwych ustaleń faktycznych,

8. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku tj. art. 7 k.p.k. przez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego poprzez uznanie, że nieterminowe wykonanie umowy nr (...) spowodowane było zaistnieniem zdarzeń mających charakter siły wyższej, a zatem było jedynie opóźnieniem, a nie zwłoką w realizacji umowy i uniemożliwiało naliczenie przewidzianych w umowie kar umownych, podczas gdy okoliczności opóźnienia podnoszone były tylko co do części dostawy i nie miały charakteru siły wyższej, co w konsekwencji skutkowało poczynieniem błędnych i wątpliwych ustaleń faktycznych,

9. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku tj. art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez błędne wskazanie w uzasadnieniu i przyjęcie, iż zachowanie oskarżonego A. O. dotyczące sporządzenia na polecenie oskarżonego M. A. protokołu odbioru z dnia 25.05.2010 r. potwierdzającego dostarczenie do magazynu Głównego Urzędu Statystycznego całości przedmiotu umowy nr (...) zawartej z D. s.c., który nie został dostarczony nawet w części, nie stanowiło poświadczenia nieprawdy mającego znaczenie prawne, gdy tymczasem działanie to było zamierzone i ukierunkowane na wykreowanie okoliczności mających uniemożliwić naliczenie kar umownych z tytułu zwłoki w realizacji umowy, co skutkowało błędnym ustaleniem stanu faktycznego,

10. w konsekwencji obrazy ww. przepisów postępowania, błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia polegający na uznaniu, że oskarżeni M. A., A. O. i R. P. nie popełnili zarzucanych im czynów, co skutkowało uniewinnieniem oskarżonych w sytuacji, gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy powinien doprowadzić Sąd do odmiennych wniosków i skutkować uznaniem oskarżonych za winnych popełnienia zarzucanych im czynów,

11. błąd w ustaleniach faktycznych poprzez przyjęcie, iż działania oskarżonych, w tym w szczególności oskarżonego M. A., były podejmowane w interesie publicznym oraz na korzyść GUS, gdy tymczasem na podstawie prawidłowo przeprowadzonej analizy materiału dowodowego Sąd winien ustalić, iż działania oskarżonych były bezprawne, swobodne i dowolne oraz podejmowane były z lekceważeniem warunków umów wskazanych w zarzuconych oskarżonym czynach oraz na szkodę interesu publicznego i GUS, co w konsekwencji skutkowało nieuzasadnionym uniewinnieniem oskarżonych M. A., A. O. i R. P.”.

Podnosząc takie zarzuty, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy w W., wyrokiem z dnia 21 maja 2019 r., sygn. akt X Ka (...), utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Kasację od prawomocnego wyroku Sądu odwoławczego wniósł Prokurator Okręgowy w W., który zaskarżył wyrok w całości na niekorzyść oskarżonych M. A., A. O. i R. P. zarzucając: „rażące naruszenie przepisów prawa procesowego mające istotny wpływ na jego treść:

- art. 433 § 2 k.p.k. polegające na zaniechaniu rozważenia wniosków i zarzutów wskazanych w apelacji prokuratora z dnia 17.12.2018 r.,
- art. 457 § 3 k.p.k. poprzez sporządzenie uzasadnienia nie spełniającego wymogów wskazanych w tym przepisie, polegające na zaniechaniu wyjaśnienia dlaczego zarzuty apelacji prokuratora z dnia 17.12.2018 r. uznano za oczywiście bezzasadne i ograniczeniu się w tym zakresie jedynie do ogólnikowych stwierdzeń o podzieleniu ustaleń Sądu I instancji,
- art. 4 i 410 k.p.k. polegające na oparciu orzeczenia na okolicznościach, które nie zostały ujawnione w toku rozprawy głównej, wynikających z opinii prawnej

uzyskanej na zlecenie Prezesa GUS oraz prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w W. o sygn. I C (...), który takowego waloru nie posiadał oraz błędnym przyjęciu, wbrew obowiązowi uwzględniania także okoliczności przemawiających na niekorzyść oskarżonych i wbrew nakazowi oparcia wyroku na całokształcie okoliczności ujawnionych w toku rozprawy, iż dostawa przedmiotu umowy Nr (...) nastąpiła w całości w terminie”.

Podnosząc takie zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w W. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Na rozprawie kasacyjnej prokurator Prokuratury Krajowej poparł kasację.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja wniesiona przez prokuratora, wskazująca na rażące naruszenia przepisów art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. jest zasadna.

Ma rację skarżący, że Sąd Okręgowy w W., rozpoznając apelację oskarżyciela publicznego nie podołał obowiązkowi wynikającemu z art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. Uzasadnienie zaskarżonego wyroku jest na tyle ogólnikowe, że nie pozwala na dokonanie oceny poprawności przeprowadzonej w sprawie kontroli odwoławczej zwłaszcza, że w apelacji przedstawiono szereg szczegółowych zarzutów, do których Sąd odwoławczy albo w ogóle się nie odniósł, albo ograniczył się do bardzo skrótowych rozważań nieodnoszących się do istoty zarzutów.

Przede wszystkim należy wskazać, że uzasadnienie wyroku Sądu odwoławczego w sprawie, która była rozpoznawana trzykrotnie przez Sądy I i II instancji, zostało sporządzone zaledwie na 4 stronach. Oczywiście nie obszerność uzasadnienia, a jego zawartość merytoryczna świadczy o spełnieniu przez Sąd wymogów nałożonych przez obowiązujące przepisy i wskazuje, czy kontrola odwoławcza została przeprowadzona w sposób właściwy. Uzasadnienie w niniejszej sprawie natomiast składa się wyłącznie z:

1. przytoczenie kilku ogólnych stwierdzeń wskazujących na prawidłowość zebranego przez Sąd I instancji materiału dowodowego i jego oceny oraz poczynienie ustaleń faktycznych nie zawierających błędów. Ta część uzasadnienia jest na tyle uniwersalna, iż może zostać użyta w każdej innej sprawie, w której doszło do zaakceptowania procedowania Sądu I instancji;

2. dosłownego przytoczenia treści uzasadnienia wyroku Sądu I instancji. Ma to miejsce w części, która według zapewnień Sądu odwoławczego, miała *odnosić się do zarzutów sformułowanych w zakresie umowy nr (...)*, a w rzeczywistości zawiera przepisanie fragmentów uzasadnienia orzeczenia Sądu Rejonowego ze str. 7 i str. 8. Identyczna sytuacja ma miejsce w części uzasadnienia Sądu odwoławczego, która miała dotyczyć rozważań na temat *zarzutów 2, 8 i 9 apelacji prokuratora sformułowanych w zakresie umowy nr (...)*. Z tym, że w tej części posłużono się fragmentami uzasadnienia wyroku Sądu I instancji ze str. 15 i 16;
3. powtarzania treści poszczególnych zapisów umów, co zostało wykorzystane między innymi przy próbie odniesienia się do *sformułowanych przez apelującego zarzutów zawartych w pkt 1, 3, 4, 5, 6 i 7*;
4. kilkakrotnego stwierdzenia, że apelacja, jak i zarzuty są oczywiście bezzasadne i należy ocenić je jako wyłącznie polemiczne;
5. wskazania, że podziela się wyczerpującą i szczegółową argumentację Sądu I instancji zaprezentowaną na str. 33-36, str. 36-38 i str. 38-41.

W uzasadnieniu, które zostało sporządzone w powyżej wskazany sposób, Sąd odwoławczy, co ma najistotniejsze znaczenie w sprawie, w żaden sposób nawet nie stara się wskazać, dlaczego ustalenia Sądu I instancji są prawidłowe i dlaczego uniewinnienie oskarżonych od wszystkich zarzucanych im czynów jest rozstrzygnięciem słusznym. Podkreślić należy, że apelujący prokurator w bardzo licznych zarzutach wspartych obszerną argumentacją w uzasadnieniu, kwestionował w znacznej części ustalenia faktyczne co do dat ostatecznego dostarczania sprzętu komputerowego i jego kompletności, wskazując między innymi na sprzeczności w tym zakresie w uzasadnieniu wyroku Sądu I instancji, co mogło mieć wpływ na ocenę zawinienia oskarżonych. W apelacji prokurator wskazywał również na błędną interpretację określeń *zwłoka i opóźnienie* w wykonaniu obu umów, które miały istotne znaczenie dla oceny przyczyny nieterminowego wykonania umowy dotyczącej dostarczenia tonerów i tuszów dokonanej przez Sąd Rejonowy, co pozostało także poza obszarem zainteresowania Sądu odwoławczego, podobnie jak wskazywanie przez prokuratora na możliwość przyjęcia w sprawie kwalifikacji z art. 271 § 1 k.k. i z art. 270 § 1 k.k., czy też przyjęcia działania oskarżonych na szkodę GUS lub w interesie prywatnym. Co do tych dwóch ostatnich zagadnień, Sąd odwoławczy

jedynie arbitralnie, bez jakiegokolwiek uzasadnienia, stwierdził, że w tym zakresie na pełną aprobatę zasługuje ocena Sądu I instancji, co nie pozwala uznać, że zarzuty 8, 9, 10 i 11 zostały rozpoznane prawidłowo.

Jedynym samodzielnym wkładem w uzasadnienie zaskarżonego apelacją wyroku było odwołanie się przez Sąd Okręgowy w W. do opinii prawnej *sporządzonej na zlecenie Dyrektora GUS dotyczącej oceny protokołu Centralnego Biura Antykorupcyjnego z kontroli przeprowadzonej w okresie od 17 lutego do 19 sierpnia 2011 r w Głównym Urzędzie Statystycznym w aspekcie rozstrzygnięcia czy istnieją podstawy formalno-prawne do naprawienia szkód materialnych poniesionych przez Skarb Państwa w konsekwencji zaistnienia nieprawidłowości w pracach Urzędu*. Jednakże również w tym wypadku Sąd prócz dwukrotnego przytoczenia bardzo obszernego tytułu opinii, ograniczył się do przepisania z niej dwukrotnie jednozdaniowego wniosku dotyczącego odrębnie każdej z dwóch umów, nawet nie starając się wykazać, dlaczego treść tej opinii akceptuje. Oczywiście w sprawie tej nie ma to znaczenia, gdyż Sąd odwoławczy chcąc wesprzeć argumentację Sądu I instancji, dopuścił się rażącej obrazy art. 410 k.p.k., na co słusznie zwraca uwagę skarżący w kasacji. Wprawdzie opinia ta została zawnioskowana przez prokuratora jako dowód w akcie oskarżenia, jednakże Sąd I instancji nie zaliczył jej do materiału dowodowego i nie stanowiła ona słusznie przedmiotu jego rozważań. Sąd odwoławczy, który również nie ujawnił procesowo treści tej opinii, opierając się na okolicznościach nie ujawnionych w toku rozprawy i nie stanowiących dowodu w sprawie naruszył wskazany wyżej przepis. Wydaje się jednak, że w odniesieniu do tej kwestii, bardziej istotne jest to, że Sąd Okręgowy w W. jako sąd odwoławczy, wyraził zamiar wykorzystania wewnętrznej opinii służbowej sporządzonej dla Dyrektora Generalnego GUS przez radcę prawnego, zamiast wykazać minimum chęci i zaangażowania w rozstrzygnięcie tej sprawy, która z punktu zarówno faktycznego jak i prawnego nie powinna stwarzać zasadniczych problemów sędziom doświadczonym i z wieloletnim stażem zawodowym. To przecież Sąd jest organem powołanym do dokonywania oceny prawnej ustalonego stanu faktycznego, a korzystanie z opinii prawnych opracowywanych przez inne osoby na potrzeby nie związane z toczącym się postępowaniem, jest co najmniej niezasadne i zaskakujące.

Słusznie zauważył również skarżący, że Sąd odwoławczy wyszedł poza ustalenia Sądu Rejonowego wskazując, iż treść wyżej wskazanej opinii prawnej w zakresie braku podstaw do żądania zapłaty kar umownych, znalazła potwierdzenie w prawomocnym wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 10 lipca 2018 r. (bez podania sygnatury). Faktycznie, Sąd Rejonowy w swoim uzasadnieniu (str. 36) podsumowując swoje stosunkowo obszerne rozważania dotyczące tego zagadnienia i stwierdzając, że nie można we wskazanych okolicznościach uznać, aby Główny Urząd Statystyczny mógł zasadnie dochodzić należności z tytułu kar umownych jedynie zauważył, że Sąd Okręgowy w W. wyrokiem z 10 lipca 2018 r. (brak sygnatury) oddalił takie żądanie. Wyrok ten, wbrew twierdzeniom skarżącego, został przez Sąd I instancji zaliczony do materiału dowodowego na rozprawie w dniu 11 października 2018 r. Podkreślić należy, że w uzasadnieniu Sąd I instancji nie przypisał jednak orzeczeniu Sądu cywilnego waloru prawomocności. To dowolne ustalenie Sądu odwoławczego nie ma jednak w tej sprawie w obecnym układzie procesowym jakiegokolwiek wpływu na treść zaskarżonego wyroku i w tym zakresie kasacja prokuratora nie jest zasadna. Zauważyć bowiem należy, że Sąd Okręgowy w W. wyrokiem z dnia 10 lipca 2018 r., w sprawie o sygn. akt I C (...) oddalił powództwo Skarbu Państwa-Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego o zasądzenie kwoty 5.985.729,40 zł wraz z ustawowymi odsetkami, od następcy prawnego K. sp. z o.o., która to spółka była stroną umowy o dostarczenie sprzętu komputerowego. Wyrok ten jest obecnie prawomocny, gdyż Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 28 listopada 2019 r., sygn. akt I ACa (...), oddalił apelację powoda. Należy w tym kontekście zauważyć, że oba sądy cywilne, rozpoznając tą sprawę na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego, w tym dowodów z zeznań świadków oraz dokumentów w postaci między innymi listów przewozowych, dokonały jednoznacznych ustaleń faktycznych wskazujących na to, że całość sprzętu komputerowego została dostarczona do jednostek GUS położonych w różnych częściach Polski w umownym terminie czyli najpóźniej 11 maja 2010 r. i to sprzęt kompletny, w stanie nieuszkodzonym. Do opóźnień doszło jedynie, zdaniem tych Sądów, przy odbiorze i to nie ilościowym a jakościowym, co nie daje podstaw do uznania, że umowa została wykonana z uchybieniem terminowi. Sądy te wskazały również, jak w oparciu o prawo cywilne należy interpretować

poszczególne zapisy umowy, szczególnie w zakresie obowiązków wykonawcy oraz zgodnego zamiaru stron i celu umowy oraz pojęcia *opóźnienie i zwłoka*.

Na zakończenie należy stwierdzić, że takie sporządzenie uzasadnienia wyroku jak w tej sprawie zaskarżonej kasacją prokuratora wskazuje, że Sąd Okręgowy w W. rozpoznając apelację prokuratora dopuścił się nie tylko rażącej obrazy powyżej wskazanych przepisów postępowania, ale wykazał się wyjątkowym lekceważeniem podstawowego swojego obowiązku, jakim jest prawidłowe i rzetelne rozpoznanie środka odwoławczego. Z uwagi na te uchybienia, mogące mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, Sąd Najwyższy uchylił zaskarżone orzeczenie i sprawę przekazał do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym. Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd odwoławczy, mając na uwadze treść wyroków sądów cywilnych, które dotyczą tylko jednej z umów, oraz zasadę samodzielności jurysdykcyjnej sądów wyrażoną w art. 8 k.p.k. winien rozważyć wnikliwie wszystkie zarzuty podniesione w apelacji.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej wyroku.